

স্বৰ্গাদপি গৰিয়সি জননী

আজিৰ দিনটোত অৰ্থাৎ মে মাহৰ প্ৰথম দেওবাৰৰ দিনা সমগ্ৰ পৃথিবীতে 'মাতৃদিবস' পালন কৰা হয়। মাতৃত্ব, মাতৃৰ স্নেহ, ত্যাগ, অৱদান আদিৰ বিষয়ে আলোচনা কৰিবলৈ বা স্মৰণ কৰিবলৈ আজিৰ দিনটো বাচি লোৱা হৈছে।

এটা বিশেষ দিন বাচি লোৱাৰ অৰ্থ এইটো নহয় যে বহুৰেকত কেৱল এদিনহে মাতৃৰ কথা স্মৰণ কৰিব লাগে। আচলতে আমাৰ ভাৱ, অনুভূতি আদি প্ৰকাশৰ বাবে এই বিশেষ দিনটো তাৎপৰ্য্যপূৰ্ণ।

এগৰাকী মাতৃৰ ত্যাগ আৰু প্ৰত্যক্ষ তথা পৰোক্ষ অৱদান অপৰিসীম আৰু তাৰ প্ৰভাৱ সমগ্ৰ জীৱন জুৰি অনুভৱ কৰা হয়।

মাতৃ আৰু মাতৃত্ব সম্পৰ্কে পৃথিবীৰ বিভিন্ন ভাষাত বিভিন্ন ধৰণৰ আঙুৰাক্য আছে। যিদিশ (Yiddish) ভাষাত থকা এমাৰ কথা মই বিশেষ তাৎপৰ্য্যপূৰ্ণ বুলি ভাবো। কথাষাৰ হৈছে "God could not be everywhere and therefore, he created mother." এই কথাষাৰ কিমান সঁচা মই জীৱজগতৰ কেইটামান সৰু উদাহৰণেৰে প্ৰমাণ কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিম।

জন্ম দিয়াৰ ঠিক পিছতে পোৱালীবোৰৰ ৰক্ষণাবেক্ষণৰ ক্ষেত্ৰত মাকবোৰে কেনেকৈ কোনো ধৰণৰ আপোচ নকৰে সেই কথা জীৱজগতত দেখা যায়। বাঘ, সিংহ, ফেটিসাপ আদি বাদেই, গৰুৰ দৰে এক শান্ত প্ৰাণীও কেনে হিংস্ৰ হৈ পৰে সেইকথা নিশ্চয় সকলোৱে মন কৰিছে। নিচেই সৰু প্ৰাণি পাৰচৰাইৰ এটা উদাহৰণ দিও। আমাৰ ফ্লেটটোত বহুত পাৰ আছে। তাৰে কিছুমান আমাৰ বেলকণিটোলৈকো আহে। যোৱা বছৰ মাৰ্চ মাহত এজনী পাৰই মোৰ এটা ফুলৰ টাবত দুটা কণি পাৰিলে। মই পাৰ অহা দেখিলে এনেয়ে খেদাই দিও যদিও কণি পৰাৰ পিছত খেদাবলৈ বাদ দিলো। গতিকে পাৰজনীয়ে উমনি দিবলৈ ধৰিলে। মাজে সময়ে মতাটোৱেও উমনি দিয়ে। মই এদিন মোৰ ল'ৰা নিশিতক মাতি নি ক'লো সি যদি উমনি দি থকা পাৰলৈ চাই মাইকী নে মতা বুলি ক'ব পাৰে তেনেহলে মই তাক এটা পুৰস্কাৰ দিম। মই তাক ক'লো যে তাৰ বাবে এটা পৰীক্ষা আছে আৰু সি নিজেই সেই পৰীক্ষা উদ্ধাৱন কৰিব পাৰিব লাগিব। সি ব্যৰ্থ হোৱাত মই নিজেই প্ৰদৰ্শন কৰি দেখুৱাই দিলো। মতাটোৱে যেতিয়া উমনি দি থাকে আমি কেনেকৈ বেলকনিলৈ গ'লে তৎক্ষণাৎ উৰা মাৰে কিন্তু মাইকীজনীয়ে অকণো লৰচৰ নকৰে। ওচৰলৈ গ'লে ঠোটটো আমাৰ ফালে কৰি আক্ৰমণ কৰিবলৈ উদ্যত হৈ থাকে। বেছি ওচৰলৈ গ'লে তাই হিংস্ৰ হৈ

পৰে আৰু মুখেৰে শব্দ এটা কৰি খুটিবলৈ চেষ্টা কৰে। মোৰ ল'ৰাটোৰ বৰ হাঁহি উঠিছিল। সি ক'লে "আহ, তাইৰ কি বাহাদুৰী ! আমি যে তাইক অতি সহজেই ধৰিব পাৰিম তাই সেই কথাও বুজি নাপায়নে?" মই কলো, "কিয় গম নাপাব? আন সময়ত হোৱা হ'লে তায়ো উৰি গ'লহেতেন। ইয়াৰ পৰা এটা কথাই প্ৰমাণিত হয় যে মাকজনীৰ নিজৰ প্ৰাণতকৈয়ো পোৱালী (আচলতে পোৱালীৰ তেতিয়াও জন্ম হোৱা নাছিল)ৰ প্ৰাণলৈ বেছি মায়া। কিন্তু বাপেকটোৰ বাবে নিজৰ প্ৰাণৰ মূল্য বেছি।"

স্পেনিছ ভাষাত এষাৰ কথা আছে "A lover loves one day, a mother all her life." এই কথাষাৰৰ লগত আৰু এষাৰ কথা যোগ দিব পাৰি – প্ৰেমিক বা প্ৰেমিকায়ো বিনিময়ত কিবা আশা কৰে কিন্তু মাতৃয়ে একো আশা নকৰে। বিনিময়ত একো নাপালেও মাতৃপ্ৰেম আজীৱন অব্যাহত থাকে। মই জীৱনত নানান দুৰ্ভাগ্যৰ সন্মুখীন হৈছো যদিও নিজকে অতি সৌভাগ্যৱতী বুলি গণ্য কৰো কাৰণ ৬৫ বছৰ বয়সলৈকে মোৰ মন, আৱেগ মাৰ নিৰ্ভেজাল প্ৰেমেৰে পুষ্ট।

মোৰ জীৱনৰ আটাইতকৈ আপোন মানুহ আৰু মোৰ আৱেগিক জীৱনৰ আটাইতকৈ প্ৰভাৱশালী ব্যক্তি আমাৰ মায়ে যোৱাবছৰৰ আগষ্টৰ এক তাৰিখে মহাপ্ৰয়াণ কৰে। গোটেই জীৱনটোত মাৰ লগত বহুতবাৰ কাজিয়া কৰিছিলো, তৰ্ক কৰিছিলো, মাক খং কৰিছিলো আৰু কেতিয়াবা গালিও পাৰিছিলো আৰু মায়েও মোক বিভিন্ন সময়ত গালি পাৰিছিল বা খং কৰিছিল। কিন্তু মাৰ পৰা মই কেতিয়াও কোনো কথাত আঘাত পোৱা নাছিলো। কিন্তু শেষ মুহূৰ্তত মায়ে মোক এক গভীৰ আঘাত দি থৈ গুছি গ'ল। মই সদায় আশা কৰিছিলো যে শেষ সময়ত মই মাৰ প্ৰতিপাল কৰিম আৰু নিজ হাতেৰে মাৰ মহাপ্ৰয়াণৰ প্ৰস্তুতি কৰি শেষ বিদায় দিম। কিন্তু মায়ে মোক কোনো সুবিধা নিদিয়াকৈ মই মাৰ ওচৰলৈ কিছুদিনৰ পিছত যাম বুলি জনা স্বভেদেও বিশেষ ইংগিত নিদিয়াকৈয়ে শেষ নিশ্বাস ত্যাগ কৰিলে।

কিন্তু মায়ে মোক প্ৰকৃততে মাত নলগোৱাকৈ গুছি গৈছিলনে ? এই প্ৰশ্নৰ উত্তৰ তলৰ কথাখিনিৰ পৰা গম পোৱা যাব।

এক আগষ্টৰ দিনা পুৱা মই পাঁচ বজাতে হঠাতে মাৰ পালো। মোৰ ভাৱ হ'ল যেন কোঠাটোত কোনোবা আছে। পোহৰৰ এটা জিলিঙনি দেখা যেন লাগিল। লগতে কিবা এটা মৃদু শব্দ কাণত পৰিল আৰু লগে লগে মোৰ এনে লাগিল যেন মায়ে মোক কৈছে "বাসন্তী, মই আৰু বৈ থাকিব নোৱাৰো – যাওঁগৈ।" এই কথা মই শৱনেन्द्रিয়ৰ যোগেৰে শুনা নাছিলো – ষষ্ঠ ইন্দ্ৰিয়ৰ যোগেৰেহে শুনিবলৈ পাইছিলো। মোৰ অন্তৰাত্মা কপি উঠিল আৰু মই লগে লগেই বুজি উঠিলো যে মা আৰু ইহসংসাৰত নাই। মই লগে লগে শোৱা কোঠাৰ লাইটটো জ্বলাই যিকোনো মুহূৰ্ততে

ভাইহঁতৰ পৰা ফোন আহিব পাৰে বুলি হাতৰ ওচৰতে মোৰ দুয়োটা মোবাইল ফোন আৰু কৰ্ডলেছটো ৰাখি ছয় বজালৈকে বহি থাকিলো। কাৰোপৰা ফোন নহাত মোৰ সেই অভিজ্ঞতা কিবা ভ্ৰম বুলি ভাবি মুখ ধুই ঘৰুৱা কাম কাজ কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰিলো। পিছত চাৰে এঘাৰটামান বজাত ডাঙৰ ভাই বিভূতিয়ে ফোন কৰি খবৰটো দিলে। মই ভবাৰ দৰে পুৱা পাঁচ বজাতে নহয় এঘাৰ বজাতহে মাৰ মৃত্যু হৈছিল।

মোৰ সেই অভিজ্ঞতা মই যিমানেই যুক্তিৰে বিবেচনা কৰিবলৈ চেষ্টা নকৰো লাগে মোৰ ষষ্ঠ ইন্দ্ৰিয়ই কয় যে মায়ে মোক পাঁচ বজাতে মাত লগাই এঘাৰ বজাত গুছি গৈছিল। মানুহৰ জীৱ বা আত্মাই কিছু সময়ৰ বাবে শৰীৰ ত্যাগ কৰি পুনৰ শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰাৰ কাহিনী বহুতো পঢ়িবলৈ/শুনিবলৈ পাইছো। সেইবোৰ কথা মই কেতিয়াও আগতে বিশ্বাস কৰা নাছিলো। কিন্তু parapsychologist সকলে তাৰ বিজ্ঞানসন্মত ভিত্তি আছে বুলি ক'ব খোজে। এই অভিজ্ঞতাক near death experience (ইয়াৰ পিছৰ পৰা NDE) বুলি কোৱা হয়। বাংলাদেশস্থিত NIMHANS (National Institute of Mental Health and Neurosciences) ৰ parapsychology বিভাগত এই বিষয়ত নানান পৰীক্ষা নিৰীক্ষা চলোৱাৰ খবৰ পাওঁ। এই অভিজ্ঞতা লাভ কৰা মোৰ এক ঘনিষ্ঠা বান্ধবী আছে। তেওঁলোক এনেয়ে আফ্ৰিকাৰ আইভৰি ক'ষ্টত থাকে যদিও মাৰ মৃত্যুৰ সময়ত ইয়াতে আছিল। মই মোৰ অভিজ্ঞতাৰ কথা কোৱাত তেওঁ একে আশাৰেই ক'লে যে মাৰ NDE হৈছিল।

মোৰ কাৰণে এই গোটেই অভিজ্ঞতাটো এক প্ৰহেলিকা। এই প্ৰশ্নটোৰ সঠিক উত্তৰ দিব পাৰিলেহেতেন একমাত্ৰ মায়েহে।

যিসকল পাঠকে NDE ৰ বিষয়ে শুনা নাই, যিসকলে শুনিছে আৰু বিশ্বাসো কৰে, যিসকলে শুনিছে কিন্তু বিশ্বাস নকৰে সেই সকলোকে মই এখন কিতাপ পঢ়িবলৈ পৰামৰ্শ দিওঁ। কিতাপখনৰ নাম হৈছে "Proof of Heaven : A Neurosurgeon's Journey into the Afterlife." কিতাপখন লিখিছে এজন আন্তৰ্জাতিক খ্যাতিসম্পন্ন Neurosurgeon ইবিন আলেকজেণ্ডাৰে। তেখেতে নিজৰ অভিজ্ঞতাৰ ভিত্তিত NDE ৰ বিজ্ঞানসন্মত, তথ্যপূৰ্ণ ব্যাখ্যা কৰিছে।

তেখেতেও NDE ক এক অলীক কল্পনা বুলি গণ্য কৰিছিল। কিন্তু এবাৰ সাতদিন ধৰি গভীৰ ক'মাত হস্পিটেলত পৰি থাকোতে তেখেতৰ এই অভিজ্ঞতা হৈছিল। সেই অভিজ্ঞতা যে এক অলীক কল্পনা নহয় সেই কথাকে তেখেতে কিতাপখনত প্ৰমাণ কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিলে। অৱশ্যে এই কিতাপখন যথেষ্ট বিতৰ্কমূলক বুলি গণ্য হৈছে।

এই বিষয়ত মোৰ নিজৰ স্থিতি বিশ্বাস আৰু সংশয়ৰ মাজত। সেয়ে মনত তেনে ধৰণৰ প্ৰশ্নৰ উদয় হ'লে শ্বেকছপিয়েৰৰ হেমলেট নামৰ নাটকত হেমলেটে বন্ধু হৰেশ্বিয়ক উদ্দেশ্য কৰি কোৱা "there are more things in heaven and earth Horatio, than are dreamt of in your philosophy." কথাষাৰলৈ মনত পেলাও। কথাষাৰৰ প্ৰকৃত অৰ্থ হৈছে মানুহৰ জ্ঞান সীমিত আৰু সেই সীমিত জ্ঞান, বুদ্ধিৰে সকলো কথা বুজি পোৱাটো সম্ভৱ নহয়।

মা আৰু মোৰ মাজত এক অদৃশ্য অথচ শক্তিশালী বান্ধোন আছিল। আমাৰ পৰিয়ালৰ ভিতৰত মায়ে মোক আটাইতকৈ ভালকৈ বুজি পাইছিল আৰু মোক কেতিয়াও ভুল বুজা নাছিল। কোৱা মাত্ৰ বাহুল্য যে মাৰ মৃত্যু মোৰ বাবে এক অপূৰণীয় ক্ষতি আৰু সেই ক্ষতি মই নিজে শেষ নিশ্বাস নেৰালৈকে অনুভৱ কৰিম। সৰুৰে পৰা বহুতবাৰ শুনিবলৈ আৰু পঢ়িবলৈ পোৱা সংস্কৃত আপ্তবাক্য 'জননী জন্মভূমি স্বৰ্গাদপি গৰিয়সি'ৰ প্ৰকৃত তাৎপৰ্য্য মাৰ মৃত্যুৰ পিছতহে অনুভৱ কৰিব পাৰিছো।